

Sygn. akt IV U 925/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 marca 2016r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący SSO Elżbieta Wojtczuk

Protokolant	st. sekr. sądowy Marta Żuk
-------------	----------------------------

po rozpoznaniu w dniu 16 marca 2016r. w Siedlcach na rozprawie

odwołania S. S.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S.

z dnia 25 czerwca 2014 r. (Nr (...))

w sprawie S. S.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S.

o prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy

oddala odwołanie.

Sygn. akt IV U 925/14

UZASADNIENIE

Decyzją z 25 czerwca 2014 r. znak: (...)Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S., działając na podstawie art. 57 ust. 1 ustawy z 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych odmówił S. S. prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy wskazując, że wymieniony nie spełnia warunku określonego w art. 57 ust. 1 pkt 3 ustawy o emeryturach i rentach z FUS, gdyż Komisja lekarska ZUS w orzeczeniu z dnia 04.06.2014 r. wskazała, iż jest częściowo trwale niezdolny do pracy od dzieciństwa.

Odwołanie od w/w decyzji złożył S. S. wnosząc o jej zmianę i przyznanie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy i zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. Wskazał, że od 2004 r. miał prawo do renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy a przed przyznaniem tego prawa pracował jako elektromechanik pojazdów samochodowych. Ubezpieczony podniósł, że w dalszym ciągu jest całkowicie niezdolny do pracy, a jego stan zdrowia nie uległ poprawie tylko pogorszeniu (odwołanie k.1-4).

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie, wskazując, iż zaskarżona decyzja wydana została na podstawie orzeczenia Komisji Lekarskiej Zakładu Ubezpieczeń Społecznych z 26 lutego 2014 r., która stwierdziła, że wnioskodawca jest częściowo trwale niezdolny do pracy a niezdolność ta istnieje od dzieciństwa, a odwołanie nie wnosi

do sprawy żadnych nowych dowodów faktycznych lub prawnych, które uzasadniałyby zmianę zaskarżonej decyzji (odpowiedź organu rentowego na odwołanie k.8-9).

Sąd Okręgowy ustalił, co następuje:

Wnioskodawca S. S. był uprawniony do renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy do 31 stycznia 2014 r. na podstawie decyzji z dnia 31 stycznia 2011 r. (k. 80 akt organu rentowego). W dniu 31 stycznia 2014r. ubezpieczony złożył wniosek do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. o ponowne ustalenie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy (k. 88 akt organu rentowego). Rozpoznając wniosek organ rentowy skierował wnioskodawcę na badanie przez Lekarza Orzecznika ZUS, który w orzeczeniu z 9 maja 2014 r. ustalił, że wnioskodawca nie jest całkowicie niezdolny do pracy, natomiast jest częściowo niezdolny do pracy i niezdolność ta powstała od 21 stycznia 2014 r. i przewidywany czas jej trwania został ustalony do 31.05.2019 r. (k.92 akt organu rentowego). Następnie S. S., na skutek złożenia przez zastępcę głównego lekarza orzecznika ZUS zarzutu wadliwości orzeczenia lekarza orzecznika ZUS, został skierowany na badanie przez Komisję Lekarską ZUS, która w orzeczeniu z 04.06.2014 r. ustaliła, że wnioskodawca jest trwale częściowo niezdolny do pracy i częściowo niezdolność do pracy istniała od dzieciństwa (k. 206 akt organu rentowego).

Na podstawie powyższego orzeczenia, zaskarżoną decyzją z 25 czerwca 2014 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. odmówił ubezpieczonemu prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy wskazując, że nie została spełniona przez ubezpieczonego przesłanka z art. 57 ust. 1 pkt 3 ustawy o emeryturach i rentach z FUS (k. 99 akt organu rentowego).

Zespoły biegłych lekarzy: okulisty i neurologa oraz okulisty, kardiologa i neurologa w dwóch niezależnych opiniach sporządzonych na zlecenie sądu rozpoznały u S. S. tętniaka lewej tętnicy szyjnej wewnętrznej z niedrożnością tętnicy, uszkodzenie nerwu okoruchowego lewego, opadanie powieki górnej oka lewego, zez zbieżny porażenny i niedowidzenie oka lewego, wytrzeszcz oka lewego i stwierdziły, że powyższe schorzenia nie powodują całkowitej niezdolności do pracy. Biegli w swoich opiniach uznali ubezpieczonego za częściowo niezdolnego do pracy wskazując, że ta niezdolność istniała u ubezpieczonego od dzieciństwa. U ubezpieczonego w 9-tym roku życia wystąpiły objawy uszkodzenia lewego nerwu okoruchowego, którego przyczyną jest tętniak tętnicy szyjnej wewnętrznej lewej powodujący niedrożność tej tętnicy. Wykonane w kolejnych latach badania Angio – KT i Angio – MR tętnic mózgowych wykazują utrwalony nie ulegający zmianom stan radiologiczny, rozpoznany tętniak jest uwapniony, wykrzepnięty, nie ulegają zmianie też objawy neurologiczne. Trwałymi istniejącymi nadal i potwierdzonymi objawami klinicznymi są niedowład powieki górnej z rozbieżnym ustawieniem lewej gałki ocznej. Obecny stan kliniczny i stwierdzona obecność tętniaka lewej tętnicy szyjnej wewnętrznej skutkuje przeciwwskazaniem m.in. do wykonywania ciężkich prac fizycznych, pracy na wysokości. Nadciśnienie tętnicze jest dobrze kontrolowane i nie sprowadza niezdolności do pracy. Jednocześnie, do której ubezpieczony jest od wielu lat zaadoptowany, przy dobrej ostrości oka prawego łącznie z rozpoznaniem neurologicznym łącznie powoduje częściową niezdolności do pracy. W ocenie biegłych obecny utrwalony stan kliniczny ubezpieczonego skutkuje jego trwałą częściową niezdolnością do pracy od dzieciństwa. Stan zdrowia ubezpieczonego jest utrwalony od 1979 r. W takim utrwalonym stanie zdrowia ubezpieczony pracował zawodowo 11 lat. Ubezpieczony ukończył kurs introligatorski, przyuczył się do zawodu elektromechanika (opinie k. 17, 40, 57, 76-77).

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie wnioskodawcy S. S. nie jest zasadne i nie zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z art.57 ust. 1 i 2 ustawy z 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (j.t. Dz.U. z 2013r., poz.1440 ze zm.) renta z tytułu niezdolności do pracy przysługuje ubezpieczonemu, który spełnił łącznie następujące warunki: jest niezdolny do pracy, ma wymagany okres składkowy i nieskładkowy, a niezdolność do pracy powstała w okresach, o których mowa w art. 6 ust. 1 pkt 1 i 2, pkt 3 lit. b, pkt 4, 6, 7 i 9, ust. 2 pkt 1, 3-8 i 9 lit. a, pkt 10 lit. a, pkt 11-12, 13 lit. a, pkt 14 lit. a i pkt 15-17 oraz art. 7 pkt 1-3, 5 lit. a, pkt 6 i 12, albo nie później niż w ciągu 18 miesięcy od ustania tych okresów, przy czym ostatniego wymogu nie stosuje do ubezpieczonego, który

udowodnił okres składkowy i nieskładkowy wynoszący co najmniej 20 lat dla kobiety lub 25 lat dla mężczyzny oraz jest całkowicie niezdolny do pracy.

W myśl art.12 ust.1, 2 i 3 ustawy niezdolną do pracy jest osoba, która całkowicie lub częściowo utraciła zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu, przy czym całkowicie niezdolną do pracy jest osoba, która utraciła zdolność do wykonywania jakiegokolwiek pracy, a częściowo niezdolną do pracy jest osoba, która w znacznym stopniu utraciła zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji.

Rozstrzygnięcie o zasadności bądź nie, odwołania wnioskodawcy od decyzji organu rentowego odmawiającej ubezpieczonemu prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy wymagało ustalenia, kiedy powstała u ubezpieczonego niezdolność do pracy oraz, czy w trakcie zatrudnienia doszło do pogorszenia u ubezpieczonego stanu zdrowia ubezpieczonego, gdyż niezdolność do pracy ubezpieczony wniósł do zatrudnienia. Sporządzone na te okoliczności dowody z opinii dwóch niezależnych opinii biegłych wykazały, iż ubezpieczony jest trwale częściowo niezdolny do pracy i ta częściowa niezdolność do pracy powstała u ubezpieczonego w dzieciństwie tj. w 1979 r. kiedy to wystąpiły u ubezpieczonego objawy uszkodzenia lewego nerwu okoruchowego, którego przyczyną jest tętniak tętnicy szyjnej wewnętrznej lewej powodujący niedrożność tej tętnicy. Stan zdrowia ubezpieczonego jest utrwalony od dzieciństwa. Stan zdrowia ubezpieczonego nie uległ zatem pogorszeniu w trakcie zatrudnienia. O powyższym świadczy chociażby wynik badania TK głowy angio –TK z 12.07.2004 r., z którego wynika, że wymiary zmiany (tętniaka tętnicy szyjnej wewnętrznej lewej) nie uległy zmianie w porównaniu z badaniem z 18.11.1992 r. (k. 5 akt lekarskich z 2004 r.). należy również wskazać, iż prawo do renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy było dotychczas przyznawane ubezpieczonemu tj. do 31.01.2014 r. właśnie ze względu na zdiagnozowanego w dzieciństwie tętniaka tętnicy szyjnej wewnętrznej lewej i objawy tego schodzenia. Powyższe schorzenie ubezpieczony wniósł do zatrudnienia a z dokumentacji lekarskiej zgromadzonej w sprawie nie wynika, aby stan zdrowia ubezpieczonego uległ pogorszeniu w trakcie zatrudnienia. Wręcz przeciwnie oba zespoły biegłych wskazały, iż stan zdrowia ubezpieczonego ma charakter utrwalony i istnieje od dzieciństwa.

Analizując przedmiotowe opinie biegłych Sąd doszedł do przekonania, że stanowią ona miarodajny i wiarygodny dowód w sprawie, gdyż wydane zostały przez lekarzy specjalistów, a ponadto poprzedzone zostały analizą dokumentacji lekarskiej wnioskodawcy i jego badaniami. Ponadto oba zespoły biegłych ostatecznie (po złożonych opiniach uzupełniających) dochodzą do tych samych wniosków, co do tego, że częściowa niezdolność do pracy powstała u ubezpieczonego w okresie dzieciństwa, stan zdrowia ubezpieczonego od tego czasu ma charakter utrwalony, nie doszło do pogorszenia stanu zdrowia w trakcie zatrudnienia, jak również że ubezpieczony jest częściowo trwale niezdolny do pracy ze względu na istniejące od dzieciństwa schorzenia. Opinie zatem są spójne i logiczne oraz należy im uzasadnienie.

Przeprowadzone przez Sąd postępowanie dowodowe wykazało, że stwierdzona u ubezpieczonego częściowa niezdolność do pracy nie powstała w okresach wskazanych w art. 57 ust. 1 pkt 3 ustawy o emeryturach i rentach z FUS, ani w ciągu 18 miesięcy od ustania tych okresów, co powoduje, że ubezpieczony nie spełnia wszystkich przesłanek do przyznania mu prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy określonych w art. 57 w/w ustawy.

Mając na uwadze powyższe okoliczności Sąd na podstawie art.477¹⁴ §1 kpc oddalił odwołanie.